

Tény az, hogy a magyar keresztény oldal ébred és távlatos terveket állít szembe a rombolás programjaival, acsarkodásaival. Az új Magyarország tehát roppant nehéz körülmények között, de reménykedve és elszánásokkal, végre-valahára kifejeződő akaratokkal indul. A liberális piacgazdaság összeomlása, a globalista erőszak lelepleződése, a hazug mítoszok korszakának vége a felszabadulás élményével tölti el a felébredő nemzettudatokat. Tudjuk, látjuk, mennyi talmiság, léhaság és gazemberség vesz még körül bennünket, lesz még sok gondunk, bajunk a rombolás programjával indulókkal, az ötszázalékos törpe kisebbség program nélküli nagyszájúival, de végre látjuk, hogy fordult egyet a csillagóra. Most a gondolkodó, becsületes, tevékeny, bensőleg szabad és bátor emberek kora köszönt ránk. Sok-sok küzdelemmel, fájdalmas veszteségekkel és vérrel, verítéssel, de mégiscsak a mi saját időnk jön el végre.

A magyarság a megmaradás vagy nemzetként való megszűnés kierkegaard-i léthelyzete előtt áll. Az egzisztencialista filozófia koppenhágai őse a tizenkilencedik század közepén elsősorban a saját döntési lehetőségeit vizsgálva írta meg Vagy-vagy című filozófiai művét s természetesen eszébe sem jutott, hogy egy egész nemzet és egy ősi nemzeti kultúra is kerülhet ebbe a léthelyzetbe, a „lenni vagy nem lenni” hamleti kérdése elé érkezve. Mi, magyarok most, azt hiszem, hosszú szenvedéstörténetünk végén, akár tetszik, akár nem, akár felfogható és leírható ez filozófiai és történelmi eszközökkel, akár nem, egyetemesen ez elé a végső vagy-vagy elé kerültünk. Kierkegaard élt és alkotott, amikor szabadságharcunkat levertek, s már nem élt, amikor kiegyeztünk a szabadságharcunkat letörő hatalommal, s utána elindultunk egy számunkra sok eredményt és sok betegséget és idegenséget hozó korszakba, amelynek végén az első világháborút megvívó hatalmak egyik tényezőjeként, a háborút elvesztve országunkat feldarabolták és megcsonkították. Előtte azonban a nemzeti összetartás meglazulása következtében uralomra került az országban egy idegen eszméket és célokat szolgáló kommunista bűnbanda, Kun Béla, Szamuely Tibor, Korvin Ottó és harminckét zsidó népbiztostársuk. Csak ezek eltávolítása után kezdődhetett meg a magyarság saját élete a saját hazájában, de ettől kezdve a magyarságot kordában tartandó népként tartja számon a liberális Nyugatot uralma alatt tartó internacionalizmus.

A csonka országban a magyar élni akarás sok visszasság között újra életet teremtett, de a felvirágzást és a társadalmi kiegyenlítődést újra egy elvesztett háború békéje döntötte romba. Moszkvából hazatérve újra a kommunista bűnbanda került uralomra. Hazánk, népünk, egész egzisztenciánk egy keleti nagyhatalom őrlőfogai közé került s ebből egy újabb

szabadságharccal sem tudtunk megszabadulni. Mégis, nemzetünk borzalmasan fogyatkozva és elzüllyesztve megérte a nagyhatalmak újabb világfelosztását, amelyet Közép-Európában rendszerváltásoknak neveztek el, s húsz év múlva mi, magyarok ennek újra legnagyobb kárvallottjai lettünk. Mert a mi alapkérdésünk megint más volt, mint a környező nemzeteké. El tudjuk-e távolítani a 19-es bűnbanda kései utódait a korrumpálás lehetőségéből. Ki tudjuk-e vetni a magyar szellemet és kereszténységet gyűlölő elemeket állásaikból, a hatalomból és a minden fölött való uralkodásból, vagy sem?

Válságkezelő kormányt tartanak fenn, de a válságot csak mélyítik, az állam egész életét dezorganizálják. Mindent, amit lehet, működésképtelenné tesznek. Távlati céljaik nincsenek, illetve távlati céljuk is csak a rombolás. Az MSZP programja most csak rombolásból, rablásból, zavarkeltésből áll. A nemzeti oldal választási győzelmének minél kisebb arányúvá tétele a céljuk és az új kormány rendszerváltó szándékainak visszanyesése, a médiabeli, banki, gazdasági pozíciók megőrzése, a kommunista aknamunka demokratikus színekben való folytatásának megtartása. Bajnai csak abban az értelemben válságkezelő, hogy feladata a korábbi években elkövetett rablások, törvénytelen lenyúlások szálainak elvarrása. Iratmegsemmisítés.

Az MSZP-nek eszébe sem jut távlati célokat, országépítő javaslatokat megfogalmazni, újításokat bevezetni. Kísérletezni? Ugyan miért? Ha felmutat valamit, az csak tüneti kezelés. A legelemibb takarékosági, közegészségügyi, oktatási elképzeléseket sem tudja megvalósítani, amit ma kihirdet, azt holnap visszaszívja és aztán nem tesz semmit. Ha most tárgyilagosan megvizsgálná egy kívülálló szervezet a magyar állam és a Gyurcsány–Bajnai-kormány működését, egy felbomlófélben lévő állam, egy zűrzavarba süppedt társadalom és egy agonizálás képét tárhatná a világ elé.

Az MSZP zavarkeltő, nemzetellenes programjának azonban van egy alrendszere és ez a Jobbik. Ez a médialétesítmény arra van beállítva, hogy azt a radikalizmust és álradikalizmust, amit az MSZP ki sem mondhat és el sem gondolhat, állandóan felmutassa. Valójában semmilyen programja nincs, különösen távlatos jövőképpel nem rendelkezik, ellenben ellensége és ellenségképe mindig van és mindig ordít. A Jobbik követeléseit, lózungjait az MSZP-ben, a nagy médiumok szerkesztőségeiben és a titkosszolgálatokban állították össze. Alaptétele ennek, hogy mindkét nagy párt, mindkét tábor vezérpártja, az ötszázalékos nómenklatúrásoké is és a nemzeti közép polgári-keresztény pártja is rossz. A Jobbik egyszerre küzd a feltörő Fidesz ellen és az összeomlott SZDSZ–MSZP ellen. Ebben egy óriási talmudista ravaszság nyilvánul meg: ugyan mit ront az SZDSZ-en és az MSZP-n ez az összemosás? Semmit. A Jobbik szónokai és harsány, többnyire volt kommunistákból, vagy volt kommunista szavazókból álló tábora fel van hatalmazva, hogy teli szájjal szidalmazza az MSZP-t. A tagság még arra is, hogy esetenként durván zsidózzon, internetes sajtója pedig le likudnyikozza Orbán Viktort.

Az összemosó kampányolás nem új keletű. Tanítják a politológiai iskolákban. Úgyszólván az egész rendszerváltás ideje alatt alkalmazták. Hatásos. Leminősítem Gyurcsányt, Bajnait, de megállapítom, hogy Orbán sem különb. Gyurcsányról és Bajnairól viselt dolgaik miatt ez már köztudott, Orbánnak viszont sokat árt. A tahóban, aki ezt hallja, kialakul, hogy ő maga a legkülönb és az ő vezérei szentek. Ha nincs elit, akkor mindenből lehet minden, és ha az egész politikai elit rothadt, mindegy, hogy melyik rothadtat választom.

A valósághoz ennek természetesen vajmi köze sincs. A Fidesz négy évig volt kormányon és ez alatt még ha akart volna sem tudott volna annyi kárt tenni, annyit lopni, rombolni, mint az MSZP–SZDSZ a Horn-kormányral együtt 12 év alatt. A Fidesz és az MSZP–SZDSZ között csillagászati különbség van, amelyet egy fiatal, állítólag jobboldali, nemzeti, nemzeti radikális társaságnak, amilyennek a Jobbik hirdeti magát, észre kellene vennie. Azért nem veszik észre, mert ezt a parancsot kapták.

A Jobbik erősen támadja a rendőrséget 2006. október 23-án és máskor tanúsított durvaságai, polgárverései miatt. Természetesen jogosan, ezek megtörténtek. De soha nem említik meg, hogy a rendőrség parancsra cselekedett és egy alakzat izraeli katona vagy rendőr, vagy moszados is vonult és püfölt közöttük. Azt sem halljuk soha, hogy a „Tettrekész Rendőrszakszervezet” csupa Jobbik szimpatizánsból áll és ugyanakkor a kormány kedvence, számos kiegészítő juttatást kap, amelynek felhasználásáról szabadon rendelkezik, akár a Jobbik támogatására is fordíthatja.

A titkosszolgálatok bűnösségéről sokkal kevesebbet hallunk, mint a rendőrség kegyetlenségéről. Ez is nagyon ügyes, mert a rendőr ütései, gumilövedékei mindig konkrétak, míg a titkosszolgálat csak a háttérben áll és parancsol. Kijelöli, hogy kinek a szemét kell kilőnie a rendőrnek. A rendőrség állandó szidalmazása is ügyes húzás, mert radikalizmusnak és rendszerváltásosnak látszik. Politikailag meg lehet belőle élni. Csakhogy erős, független, magyar szellemű rendőrségre minden rendszer minden kormányának szüksége van és szüksége lesz, de ha általában elolvasztjuk a rendőrség tekintélyét, akkor soha nem lesz rend és azok élnek jól, akik a zavarosban szeretnek halászni. Tudjuk, kik ezek.

A hálót, amiben vergődünk, a Jobbik nem szaggatja szét, hanem szövö. A rendőrség szidása az egész magyar állam ellen irányul és adott esetben a Fidesz vezette rendőrség ellen is bevethető, mert a Fidesz rendőrsége is csak akkor lehet jobb, célszerűbb, törvényesebb, ha azt saját maga fogja irányítani.

Már a Fidesz írott programja is olvasható, de ha csak ezt tekintenénk a jövő alapjának, hibáznánk. Megindult, s nyilván a Fidesz ösztönzésére, avagy egyszerűen a jó választási eredmény reményében és a liberális piacgazdaság bukását látva a civil társadalom, pontosabban a felelősen gondolkodó keresztény magyar társadalom önálló programalkotása. Összeverődött és dolgozik egy népesedési kérdésekkel, a fogyás megállításának módjára irányuló tudományos tanácskozás, tervezetkészítés. Mit kell tennünk, hogy megállítsuk a tragikus népességfogyást? Ez évekig tabu téma volt, aki ezzel foglalkozott, azt nacionalistának minősítették. Fekete Gyula barátunk, akinek a gyest köszönhetjük, egyszerűen csak az Aczél-féle „a mi nacionalistáink” közé volt sorolva. Most végre avatott szakemberek, a kitűnő Kopp Mária vezetésével gondolkoznak a teendőkön és készítenek sokágú terveket. Ez végre igazi programalkotás. S több, alapvetően nagy bajunk orvoslásra irányuló munkálkodás is megindult, amelyeket a tiszta szándékú pártprogramok magukba építhetnek. Már felvetik az adósságcsapdából való kievickélésünk kérdéseit, nemzetstratégiai gondolkodás is folyik. Ezek, akár tetszik, akár nem, többet érnek, mint az írott pártprogramok, mert ha majd jól mennek a dolgok és feláll az a kormány és lesz megfelelő többsége, akkor ezeket az elképzeléseket kell megvalósítania.

Tény az, hogy a magyar keresztény oldal ébred és távlatos terveket állít szembe a rombolás programjaival, acsarkodásaival. Az új Magyarország tehát roppant nehéz körülmények között, de reménykedve és elszánásokkal, végre-valahára kifejeződő akaratokkal indul. A liberális piacgazdaság összeomlása, a globalista erőszak lelepleződése, a hazug mítoszok korszakának vége a felszabadulás élményével tölti el a felébredő nemzettudatokat. Tudjuk, látjuk, mennyi talmiság, léhaság és gazemberség vesz még körül bennünket, lesz még sok gondunk, bajunk a rombolás programjával indulókkal, az ötszázalékos törpe kisebbség program nélküli nagyszájúival, de végre látjuk, hogy fordult egyet a csillagóra. Most a gondolkodó, becsületes, tevékeny, bensőleg szabad és bátor emberek kora köszönt ránk. Sok-sok küzdelemmel, fájdalmas veszteségekkel és vérrel, verítéssel, de mégiscsak a mi saját időnk jön el végre.